

คำวินิจฉัยชี้ขาดอำนาจหน้าที่ระหว่างศาลที่ ๑๑๗/๒๕๖๑

ศาลปกครองนครราชสีมา
ศาลจังหวัดสุรินทร์

พระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีเป็นเอกชนยื่นฟ้อง เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ สาขาปราสาท ที่ ๑ เจ้าพนักงานที่ดินจังหวัดสุรินทร์ ที่ ๒ และอธิบดีกรมที่ดิน ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี ซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ครอบครองที่ดินไม่มีหนังสือแสดงสิทธิซึ่งได้ครอบครองที่ดินพิพาทก่อนประมวลกฎหมายที่ดินใช้บังคับ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำขออกรื้อถอนที่ดินพิพาทแต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งไม่รับคำขออกรื้อถอน โดยอ้างว่าผู้ถูกฟ้องคดีไม่สามารถชี้ตำแหน่งที่ดินในระวางแผนที่ ไม่มีหลักฐานแสดงสิทธิ อีกทั้งมิได้แจ้งความประสงค์จะได้สิทธิในที่ดินและที่พิพาทอยู่ในที่ดินของรัฐแปลง “ป่าตาเกาสาธารณประโยชน์” ตามหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ สร ๐๒๕๒๕ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวงดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากออกทับที่ดินของผู้ฟ้องคดี ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รับคำขออกรื้อถอนที่ดินของผู้ฟ้องคดี แล้วดำเนินการออกโฉนดที่ดินให้แก่ผู้ฟ้องคดี ตามขั้นตอนของกฎหมายต่อไป คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยว่า ที่ดินพิพาทเป็นที่ดินที่ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิครอบครองหรือเป็นที่ดินของรัฐแปลง “ป่าตาเกาสาธารณประโยชน์” อันเป็นการโต้แย้งสิทธิครอบครองในที่ดินพิพาท ทั้งผู้ฟ้องคดีมิได้อ้างเหตุแห่งความไม่ชอบด้วยกฎหมายของการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง เลขที่ สร ๐๒๕๒๕ ประการอื่น อันแสดงให้เห็นว่าผู้ฟ้องคดีมิได้ประสงค์ให้ตรวจสอบความชอบด้วยกฎหมายของการออกหนังสือสำคัญสำหรับที่หลวง แต่ประสงค์ให้ศาลรับรองและคุ้มครองสิทธิของผู้ฟ้องคดี ในที่ดินที่ตนครอบครอง ดังจะเห็นได้จากคำขอของผู้ฟ้องคดีในประการสำคัญที่มีคำขอให้ศาลออกโฉนดที่ดินหรือหนังสือรับรองการทำประโยชน์เฉพาะรายให้แก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นคดีพิพาทเกี่ยวกับสิทธิในที่ดิน ซึ่งอยู่ในอำนาจพิจารณาพิพากษาของศาลยุติธรรม